

enten en dansk eller en europæisk debat, det er både-og, og det er efter CD's mening det projekt, regeringskonferencen står for, og det er afgørende, at det lykkes.

Derfor håber og regner vi med, at den danske regering vil gøre alt, hvad den kan, for at føre regeringskonferencen frem til en lykkelig afslutning.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Allerførst skal jeg for en ordens skyld naturligvis sige tak til udenrigsministeren for den redegørelse, som Folketinget har modtaget om EU's regeringskonference.

Den virker på mange måder som en nøgtern redegørelse i forhold til de specifikke områder, som jo drøftes på regeringskonferencen, og som vi også løbende orienteres om.

Men lad mig sige det med det samme: Dansk Folkeparti har ikke den store tillid til, at regeringen repræsenterer de synspunkter, som et flertal af befolkningen har. Hvis vi tænker lidt tilbage på den regeringskonference, der var op til Maastricht-Traktaten, så vi jo, at den klart og tydeligt gav udtryk for, at der ved Maastricht-Traktatens forhandlinger blev taget meget store hensyn til danske synspunkter, og der blev etableret nogle gedigne danske fodaftryk i Maastricht-Traktaten i forhold til det, Folketingets flertal ønskede, men ikke i forhold til det, et flertal i befolkningen ønskede. Det var så også det, der gjorde, at vi den 2. juni 1992 så et nej til Maastricht-Traktaten fra et flertal i den danske befolkning.

Jeg skal omkring det indenlandske komme lidt tilbage til spørgsmålet om relationerne mellem Folketinget og befolkningen og inddragelse af befolkningen under den forespørgselsdebat, der følger umiddelbart efter denne redegørelsesdebat, og jeg skal i forbindelse med redegørelsesdebatten her alene holde mig til nogle kommentarer til redegørelsens indhold.

Regeringen har jo gjort klart – og med et flertal bag sig her i Folketinget – at udvidelsen er nøgleordet på regeringskonferencen. Derfor skal man så med udvidelsen som mål effektivisere Unionen, og det betyder bl.a. brug af flere flertalsafgørelser.

Man har kaldt dette med udvidelsen for fredens projekt, og det, man kan gisne om, synes jeg meget reelt er, om man etablerer fredens projekt med flere flertalsafgørelser, om man etablerer fredens projekt ud fra tanken om, at man i højere grad skal kunne nedstemme hinanden.

I Dansk Folkeparti tror vi ikke på en sådan linje. Lad mig sige med det samme – det kunne være, at hr. Ove Fich ellers tager ordet – at Dansk Folkeparti bestemt ikke har noget imod, at Unionen udvides, men vi mener, at det er helt legitimt, at man stiller nogle krav og ikke siger, at vi skal have en udvidelse for enhver pris. Vi mener, at den danske regering på regeringskonferencen skal gøre det klart, at der er grænser for, hvor meget vi kan give køb på flertalsafgørelsesområdet, og at der er grænser for, hvor meget vi kan give køb, når det drejer sig om stemmevægt.

Regeringen har kaldt det fredens projekt, og regeringen har åbenbart den holdning – som Dansk Folkeparti ikke deler – at man ved i højere grad at kunne nedstemme hinanden får skabt fredens projekt i Europa.

Regeringen har også medvirket til – og det fremgår også af redegørelsen – en ret håbløs dagsorden for konferencen. Det er jo ikke det bedste udgangspunkt, når man skal videre ind i forhandlinger, for på den ene side går dagsordenen for regeringskonferencen ud på, at EU skal gøres mere vedkommende, men på den anden side går den ud på, at man skal effektivisere Unionen og give EU større handlekraft.

Se, hvis man skal gøre EU mere vedkommende, betyder det for Dansk Folkeparti at se, at man træffer flere afgørelser på de områder, der bekymrer borgerne, så tæt på borgerne som muligt, og det er i direkte modstrid med at give Unionen større handlekraft, at effektivisere Unionen i den forstand, som regeringen i hvert fald har tolket det at effektivisere Unionen.

Redegørelsen omhandler også spørgsmålet om institutionelle forhold og konkluderer, at der jo fortsat er store udeståender omkring spørgsmålet om institutionelle forhold, både hvad angår stemmevægte og flertalsafgørelser, og hr. Ove Fich har i dag redegjort for, at man ikke skal kaste håndklædet i ringen fra starten. Det skal man åbenbart vente med til målstregen; så kan man kaste håndklædet i ringen.

Men jeg savner i redegørelsen blot en antydning af, hvor regeringens smertegrænse går, og derfor må jeg spørge udenrigsministeren: Hvor går regeringens grænse egentlig? Her kl. 17.52 og med en tilhørerloge, der ikke ligefrem er overfyldt, kan det jo godt være, at udenrigsministeren kan løfte sløret en anelse for Folketingets partier for, hvor smertegrænsen egentlig går for regeringen.